

XXIII Marató de València

G. V. Z.

Diumenge passat, 2 de febrer, a les 9.00 h del matí es donà l'eixida als més de dos mil fondistes que participaven en la marató de València. Aquesta cursa de 42,195 km fou organitzada, com en ocasions anteriors, per la S.D. Correcaminos, club de València i un dels més importants, en nivell popular, d'Espanya. Amb un recorregut urbà i totalment pla la cursa era, en principi, ideal per a fer marca. Però en aquest tipus de cursa (una de les proves reina de l'atletisme) els factors que intervenen són tans i tant diversos que resulta pràcticament imprevisible pronosticar marques. I així va ocórrer: una mica de vent del nord (que ja feia dies que bufava per tot el país) i un poc de fred en començar la cursa van ser alguns dels elements causants que les previsions inicials de marca (fetes per l'organització i en definitiva per tots els corredors) no es compliren. A més a més dels factors climàtics, com hem dit abans, n'intervenien uns altres que podríem anomenar personals de cada corredor, i que en definitiva no són altres que l'entrenament, les sensacions del dia, la hidratació, el factor psicològic, etc.

Però si quelcom tenia d'especial aquesta cursa



Paco Moliner entrant a la pista d'atletisme on acabava la marató.

era la participació de quatre corredors covarxins: Paco Moliner, Roberto García, José Vte. Baixamà i el que subscriu, Gustau Viol. Especial perquè dos d'aquests corredors debutaven en la marató, Roberto i José Vte, i especial perquè aquesta prova sempre resulta un repte a nivell personal, ja no pel que representa en sí mateix la prova, sinó per les llargues sessions d'entrenament que s'han hagut de suportar fins a arribar al nivell físic idoni per a córrer-la i acabar-la.

En llegir aquestes línies, alguns ens tractaran de sonats, uns altres, potser, de desfeinats i poc cansats de treballar (mira-te'ls per aquí corrent... si estigueren ben cansats...) i altres —esperem que la majoria— ens tractaran d'esportistes. Però açò no importa; el que importa, com hem dit abans, és el repte personal que representa córrer una prova com aquesta, haver aplegat fins ací a base d'entrenament i sacrifici; i el que és més important (sota el meu punt de vista): l'amistat. L'amistat que s'ha generat entre nosaltres gràcies a les llargues sessions d'entrenament conjunt (que han estat moltes) i que està per damunt de qualsevol marca personal que s'haja fet en la cursa. Ànim companys i fins a la propera marató!



Gustau en els últims 300 metres.